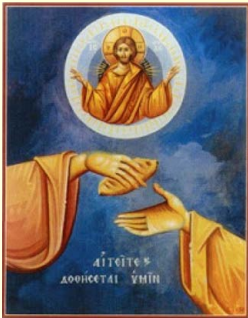

«Παρεμβαίνοντες...»

Σωτηρία και Κοινωνία Ἱερὸ και Ἐγκόσμιο

Ἡ σωτηρία δὲν περιλαμβάνει μόνον τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ και τὴν Κοινωνία. Ἀναζητώντας τὴν θέωση, δὲν μπορούμε, ὡς Χριστιανοί, νὰ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὰ παθήματα τῶν συνανθρώπων μας. Δεσμευόμαστε ἀπὸ τὴν πίστη μας στὴν Ἁγία Τριάδα νὰ μαχόμαστε ἐναντία σὲ κάθε μορφή στέρησης, καταπίεσης και ἀδικίας.

Χωρὶς νὰ μετατρέπουμε τὴν Ἐκκλησία σὲ πολιτικὸ κόμμα, τὴν ἴδια στιγμή δὲν ἐπιτρέπουμε διχοτόμηση μεταξὺ τοῦ Ἱεροῦ και τοῦ ἐγκοσμίου, ἐπειδὴ κάθε ἀνθρώπινη ζωὴ εἶναι ἱερή.

Ὅπως πολὺ σωστὰ ἐπέμενε ὁ Νικόλαος Μπερτινάγκεφ (1874-1948), «τὸ φωμὶ γιὰ μένα εἶναι ἓνα ὑλικὸ ζήτημα, ἀλλὰ τὸ φωμὶ γιὰ τὸν διπλανό μου εἶναι πάντοτε ζήτημα πνευματικόν».

Σωτηρία σημαίνει μετοχή στὶς ἄκτιστες ἐnergies τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ και μέριμνα μὲ ἐνεργὸ και πρακτικὸ τρόπο γιὰ ὅ,τι συμβαίνει στὴν Συρία, τὴν Ἱεμένη, τὸ Μιανμάρ...

* * *

Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι πρέπει εἰλικρινὰ νὰ παραδεχθοῦμε τὶς ἀδυναμίες μας στὸν τομέα αὐτόν. Ἡ Ὀρθοδοξία, στὶς καλύτερες στιγμές Της, πάντα ἔδειχνε συμπάθεια σὲ ὅσους στεροῦνταν και ὑπέφεραν. Πολὺ συχνὰ ὅμως ἡ συμπάθεια αὐτὴ ἔπαιρνε ἓναν ἀποκλειστικὰ προσωπικὸ χαρακτήρα. Παρ' ὅτι ἀνακούφιζε τὴν ἀγωνία ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονταν ὑπὸ πίεση, ἡ Ὀρθοδοξία συχνὰ ἔδειξε ὑποτονικὸ ἐνδιαφέρον, γιὰ νὰ ἀλλάξουν οἱ ἄδικες δομὲς τῆς κοινωνίας ποὺ ἐπιφέρουν αὐτὴν τὴν πίεση.

Δίνουμε φωμὶ στὸν πεινασμένο, ἀλλὰ δὲν ἐρωτᾶμε γιὰτι δὲν ἔχει φωμὶ. Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τοῦ 19ου αἰῶνα, γιὰ παράδειγμα, εἶχε πλῆθος Ἁγίων ποὺ ἔζησαν ζωὴ Ἀσκήσεως και Φιλανθρωπίας ὡς σύνολο, ὅμως, ἀπέτυχε νὰ δώσει ἀποτελεσματικὴ μαρτυρία ἐναντίον τῆς κοινωνικῆς ἐκείνης κατάστασης, ποὺ ἐπέτρεπε τραγικὲς διαφορὲς μεταξὺ πλουσίων και πτωχῶν.

Γιὰ τὴν ἀποτυχία Της αὐτὴ, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ζητήσει συγγνώμην, νὰ ἀναλάβει τὶς εὐθύνες Της και νὰ δραστηριοποιηθῆ ἀναλόγως...

Γιὰ τὴν ἀντιγραφή:

† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

3.9.2017 ἐκ. ἡμ.,

† Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου